

SLOVENSKÁ REPUBLIKA

UZNESENIE

Ústavného súdu Slovenskej republiky

IV. ÚS 392/2025-13

Ústavný súd Slovenskej republiky v senáte zloženom z predsedu senátu Ladislava Duditša (sudca spravodajca) a zo sudcov Libora Duľa a Rastislava Kaššáka v konaní podľa čl. 127 Ústavy Slovenskej republiky o ústavnej sťažnosti sťažovateľky **Mgr. Lenky Vilhanovej**, advokátky, Partizánska 2, Bratislava, zastúpenej Mgr. Petrom Vilhanom, advokátom, Bukurešťská 3, Bratislava, proti uzneseniu Mestského súdu Bratislava I sp. zn. B5-3T/9/2020 z 15. novembra 2024 v spojení s uznesením z 8. apríla 2025 takto

r o z h o d o l :

Ústavnú sťažnosť **o d m i e t a .**

O d ô v o d n e n i e :

I.

Ústavná sťažnosť sťažovateľky a skutkový stav veci

1. Sťažovateľka sa ústavnou sťažnosťou doručenou ústavnému súdu 13. júna 2025 domáha vyslovenia porušenia svojho základného práva vlastníť majetok podľa čl. 20 ods. 1 Ústavy Slovenskej republiky (ďalej len „ústava“) a práva na inú právnu ochranu podľa čl. 46 ods. 1 ústavy rozhodnutiami všeobecného súdu označenými v záhlaví uznesenia, ktoré navrhuje zrušiť a vec vrátiť na ďalšie konanie mestskému súdu, ako aj priznať jej finančné zadostučinenie vo výške 250 eur a náhradu trov právneho zastúpenia.

2. Z ústavnej sťažnosti, pripojených rozhodnutí a ostatných listín vyplýva, že sťažovateľka bola opatrením mestského súdu sp. zn. B5-3T/9/2020 zo 6. septembra 2024 ustanovená za obhajcu na zastupovanie odsúdeného [REDAKOVANÉ] v trestnom konaní. Po právoplatnom skončení konania si uplatnila trovy obhajoby v celkovej výške 267,64 eur za tri úkony právnej služby (prevzatie a príprava obhajoby 6. septembra 2024, nahliadnutie do spisu 11. septembra 2024, verejné zasadnutie 19. septembra 2024). Mestský súd uznesením sp. zn. B5-3T/9/2020 z 15. novembra 2024 (ďalej len „uznesenie vyššej súdnej úradníčky“) priznal sťažovateľke odmenu a náhradu hotových výdavkov za dva úkony právnej služby vo výške 163,33 eur. Vyššia súdna úradníčka uviedla, že sťažovateľkou uplatnená výška trov nie je v súlade s vyhláškou Ministerstva spravodlivosti Slovenskej republiky č. 655/2004 Z. z. o odmenách a náhradách advokátov

za poskytovanie právnych služieb v znení neskorších predpisov (ďalej len „vyhláška“), keď pre vznik nároku za úkon právnej služby podľa § 14 ods. 1 písm. a) je potrebné kumulatívne splniť tri náležitosti – prevziať obhajobu, vykonať prvú poradú s klientom a štúdium spisového materiálu. Citovala časť uznesenia Najvyššieho súdu Slovenskej republiky sp. zn. 2Tost 11/2023 z 30. apríla 2013. Odkazovala na povinnosť obhajcu oboznámiť sa aj s obsahom spisového materiálu, aby bolo riadne zabezpečené právo obvineného na obhajobu (I. ÚS 666/2014). Poukázala aj na stanovisko trestnoprávneho kolégia najvyššieho súdu sp. zn. Tpj 90/2010, v zmysle ktorého odmena za úkon právnej služby podľa § 14 ods. 1 písm. a) vyhlášky zahŕňa aj štúdium spisu ako neoddeliteľnú súčasť prípravy obhajoby. S prihliadnutím na uvedené bol uplatnený úkon „*nahliadnutie do spisu 11. 9. 2024*“ subsumovaný pod úkon právnej služby – prevzatie a príprava obhajoby vrátane prvej porady s klientom.

3. Proti uzneseniu vyššej súdnej úradníčky podala sťažovateľka sťažnosť, ktorá bola zamietnutá uznesením sp. zn. B5-3T/9/2020 z 8. apríla 2025 (ďalej len „uznesenie sudcu“) podľa § 193 ods. 1 písm. c) Trestného poriadku. Sudca nespochybnil, že úkon „*nahliadnutie do spisu*“ podľa § 14 ods. 1 písm. c) vyhlášky je samostatným úkonom, avšak nie ak je vykonaný po prvýkrát. Stotožnil sa s názormi uvedenými v uznesení najvyššieho súdu sp. zn. 2Tost 11/2023 z 30. apríla 2013, uznesení ústavného súdu sp. zn. I. ÚS 666/2014 z 28. októbra 2014 a v stanovisku trestnoprávneho kolégia najvyššieho súdu sp. zn. Tpj 90/2010. Aby bol možný riadny výkon obhajoby, obhajca je povinný oboznámiť sa nielen so stanoviskom svojho klienta k uvedenej trestnej veci, ale aj s obsahom spisového materiálu, aby bolo riadne zabezpečené právo obvineného na obhajobu. Bez vykonania týchto úkonov je nemysliteľné, že bude zabezpečený výkon všetkých práv obvineného riadne. Porada s obvineným a štúdium spisu sú neoddeliteľnou súčasťou prípravy obhajoby. K sťažovateľkou odkazovanému uzneseniu Okresného súdu Trenčín, pracoviska Považská Bystrica sp. zn. 4Nt/24/2024 z 12. augusta 2024 sudca uviedol, že nerieši problém, na ktorý sa sťažovateľka sťažuje. Napriek tomu, že „*nahliadnutie do spisu*“ sa nachádza v § 14 ods. 1 písm. c) vyhlášky samostatne, súd prvé nahliadnutie do spisu obhajcom považuje za esenciálne v rámci prevzatia a prípravy obhajoby z dôvodu naštudovania veci.

II.

Argumentácia sťažovateľky

4. Sudca sa nevyjadril k druhému sťažovateľkou predloženému rozhodnutiu. Odôvodnenie nemožno nazvať inak ako svojvoľné, nedostatočné, nepreskúmateľné, arbitrárne a rozporné s označenými článkami ústavy. Stanovisko trestnoprávneho kolégia najvyššieho súdu nie je v súčasnosti aplikovateľné na predmetný prípad, pretože bolo vydané pred účinnosťou vyhlášky Ministerstva spravodlivosti Slovenskej republiky č. 391/2023 Z. z., ktorou sa mení a dopĺňa vyhláška Ministerstva spravodlivosti Slovenskej republiky č. 655/2004 Z. z. o odmenách a náhradách advokátov za poskytovanie právnych služieb v znení neskorších predpisov (ďalej len „*novela vyhlášky*“), teda za podstatne odlišnej právnej úpravy, ktorá nepoznala „*účasť pri nahliadnutí (nazretí) do spisu*“ ako samostatný úkon. Práve z dôvodu odstránenia pochybností o účelnosti takéhoto úkonu bol tento druh úkonu vo vyhláške novelizovaný.

5. Z vyhlášky žiadnym spôsobom nevyplýva, že by § 14 ods. 1 písm. c) bol použiteľný iba na prípadné „*ďalšie nahliadnutie*“ do spisu nasledujúce po nahliadnutí pri prevzatí a príprave

zastúpenia alebo obhajoby vrátane prvej porady s klientom. Takýto zámer by zákonodarca bol premietol do jej zákonného znenia. Ak tak neurobil, je zrejmé, že sledoval účel priznať odmenu aj za prvotné nahliadnutie do spisu. Nahliadnutie do spisu je opodstatnené práve po prevzatí veci, keď sa obhajca musí oboznámiť s tým, čo je obsahom spisu do prevzatia veci, a na to mu zákonodarca ustanovil novú odmenu. Po prevzatí veci sú obhajcovi už písomnosti spravidla doručované, preto neskoršie nahliadanie do spisu by nemuselo spĺňať podmienky hospodárnosti (s výnimkou prípadov, keď je do spisu zabezpečené veľké množstvo dôkazov tesne pred pojednávaním či výsluchom, či prípadov spojenia veci a iné). Podľa súčasného znenia vyhlášky prichádza do úvahy uplatnenie si úkonu prevzatia a prípravy zastúpenia alebo obhajoby vrátane prvej porady s klientom a bez ohľadu na časovú nadväznosť aj úkonu účasti pri nahliadnutí do spisu.

6. Vyhodnotenie nahliadnutia do spisu ako úkonu, ktorému neprináleží odmena, pokiaľ je vykonaný v trestnej veci po prvýkrát, je úplne svojvoľné, formalistické, rigidné a stráca akúkoľvek logiku a oporu v platnej právnej úprave a skutkovom stave. Mestský súd navyše v obdobných veciach rozhoduje tak, že priznáva nahliadnutie do spisu ako samostatný úkon právnej služby. Mestský súd nespochybňuje, že by sťažovateľka daný úkon reálne vykonala, a bez opory v právnej úprave uvádza, že zaň odmenu nemôže priznať, lebo je vykonaný prvýkrát. Takáto interpretácia právnej normy popiera samotný účel a zmysel úkonu právnej služby aj účel povinnej obhajoby. Takáto svojvôľa mestského súdu i vlastný výklad právnej normy hraničia s „*denegatio iustitiae*“, sú ústavne neudržateľné, arbitrárne a zjavne neodôvodnené. Účinky interpretácie noriem sú tak nezlučiteľné s ústavou.

III.

Predbežné prerokovanie ústavnej sťažnosti

7. Podstatou ústavnej sťažnosti je tvrdené porušenie základného práva na súdnu ochranu (hoci v petite sťažovateľka uvádza právo na inú právnu ochranu uvedené v rovnakom čl. 46 ods. 1 ústavy, z odôvodnenia je zrejmé, že namieta porušenie práva na súdnu ochranu) a práva vlastníť majetok podľa čl. 20 ods. 1 ústavy rozhodnutiami mestského súdu v súvislosti s nepriznaním trov obhajoby za úkon „*nahliadnutie do spisu*“.

III.1. K uzneseniu vyššej súdnej úradníčky:

8. Z princípu subsidiarity vyplýva, že právomoc ústavného súdu poskytnúť ochranu základným právam a slobodám je daná iba vtedy, ak o ich ochrane nerozhodujú všeobecné súdy. Ak ústavný súd pri predbežnom prerokovaní sťažnosti zistí, že sťažovateľ sa ochrany svojich základných práv alebo slobôd môže domôcť využitím jemu dostupných a účinných prostriedkov nápravy pred iným (všeobecným) súdom, musí takúto sťažnosť odmietnuť z dôvodu nedostatku právomoci na jej prerokovanie (m. m. IV. ÚS 115/07).

9. Na preskúmanie uznesenia vyššej súdnej úradníčky bol v konaní o sťažnosti podľa Trestného poriadku príslušný sudca mestského súdu, ktorého právomoc predchádzala právomoci ústavného súdu, a preto bola ústavná sťažnosť v časti namietajúcej porušenie základných práv uznesením vyššej súdnej úradníčky odmietnutá podľa § 56 ods. 2 písm. a) zákona č. 314/2018 Z. z. o Ústavnom súde Slovenskej republiky a o zmene a doplnení niektorých zákonov v znení

neskorších predpisov (ďalej len „zákon o ústavnom súde“) pre nedostatok právomoci na jej prerokovanie.

III.2. K porušeniu základných práv podľa čl. 46 ods. 1 ústavy a čl. 20 ods. 1 ústavy uznesením sudcu:

10. Ústavný súd je nezávislým súdnym orgánom ochrany ústavnosti. Pri uplatňovaní tejto právomoci nie je oprávnený preskúmavať a posudzovať ani právne názory všeobecného súdu, ani jeho posúdenie skutkovej otázky. Úlohou ústavného súdu totiž nie je zastupovať všeobecné súdy, ktorým predovšetkým prislúcha interpretácia a aplikácia zákonov. Úloha ústavného súdu sa obmedzuje na kontrolu zlučiteľnosti účinkov takejto interpretácie a aplikácie s ústavou alebo kvalifikovanou medzinárodnou zmluvou o ľudských právach a základných slobodách. Posúdenie vecí všeobecným súdom sa môže stať predmetom kritiky zo strany ústavného súdu iba v prípade, ak by závery, ktorými sa všeobecný súd vo svojom rozhodovaní riadil, boli zjavne neodôvodnené alebo arbitrárne. O arbitrárnosti (svojvôli) pri výklade a aplikácii zákonného predpisu všeobecným súdom by bolo možné uvažovať len v prípade, ak by sa tento natoľko odchýlil od znenia príslušných ustanovení, že by zásadne poprel ich účel a význam (m. m. I. ÚS 115/02, I. ÚS 12/05).

11. Arbitrárne rozhodnutie všeobecných súdov znamená najmä (i) extrémny nesúlad právnych záverov s vykonanými skutkovými a právnymi zisteniami, (ii) interpretáciu, ktorá je v extrémnom nesúlade s obsahom právnej praxe (odklon od ustálenej judikatúry bez toho, aby boli dostatočne uvedené dôvody, na základe ktorých súd odmietol stabilizovanú výkladovú prax), (iii) nerešpektovanie kogentnej normy (interpretáciu), ktoré je v extrémnom rozpore s princípmi spravodlivosti, ako aj (iv) hodnotenie dôkazov vykonaných bez akéhokoľvek akceptovateľného racionálneho základu tak, že z nich pri žiadnej novej interpretácii nevyplývajú prijaté skutkové závery (I. ÚS 413/2018).

12. O svojvoľné uplatnenie práva pôjde napr. vtedy, keď v žiadnom prípade nemožno za použitia štandardných techník výkladu a aplikácie právnych noriem dospieť pri jasnom a s ohľadom na obsah i účel právnej normy jasne interpretovateľnom a bezrozpornom znení právnej normy k takým záverom o jej aplikovateľnosti alebo neaplikovateľnosti na dokázaný právny a skutkový stav, ktoré zvolí sudca, prísediaci sudca alebo rozhodca rozhodcovského súdu v dotknutom rozhodnutí (porov. m. m. nález ústavného súdu sp. zn. II. ÚS 262/2019, body 14.5 a 14.8). Musí ísť zároveň vzhľadom na všetky právne a skutkové okolnosti konkrétnej veci o zjavne nelogickú a textu a účelu právnej normy odporujúcu (ne)aplikáciu alebo interpretáciu právnej normy [t. j. nepôjde o prípady, keď sa konajúci súd legitímne pokúsi o analógiu iuris alebo analógiu legis, resp. o sudcovské dotváranie práva z dôvodu medzier v zákone (*lacunae legis*) a na účely dostátia zákazu *denegatio iustitiae* a pod., pozri nálezy ústavného súdu sp. zn. II. ÚS 46/2015 alebo II. ÚS 111/2015].

13. Ústavný súd k vzťahu medzi čl. 46 ods. 1 ústavy a čl. 6 ods. 1 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd (ďalej len „dohovor“) už judikoval, že formuláciou uvedenou v čl. 46 ods. 1 ústavy ústavodarca v základnom právnom predpise Slovenskej republiky vyjadril zhadu zámerov vo sfére práva na súdnu ochranu s právnym režimom súdnej ochrany podľa dohovoru (II. ÚS 71/97). Z uvedeného dôvodu preto v obsahu týchto práv nemožno vidieť zásadnú odlišnosť (IV. ÚS 195/07).

14. Vo vzťahu k námietkam sťažovateľky ústavný súd v súlade so svojou stabilnou judikatúrou v prvom rade poukazuje na skutočnosť, že rozhodovanie o náhrade trov konania je integrálnou súčasťou súdneho konania, a preto všeobecný súd pri poskytovaní súdnej ochrany podľa čl. 46 ods. 1 ústavy, resp. podľa čl. 6 ods. 1 dohovoru môže rozhodnutím, ako aj postupom predchádzajúcim jeho vydaniu, ktorý nie je v súlade so zákonom (čl. 46 ods. 4 a čl. 51 ods. 1 ústavy), porušiť základné právo účastníka konania na súdnu ochranu, resp. jeho právo na spravodlivé súdne konanie (m. m. II. ÚS 56/05, rozhodnutie Európskeho súdu pre ľudské práva z 23. 9. 1997, Robins proti Spojenému kráľovstvu Veľkej Británie a Severného Írska).

15. V prípadoch, keď sťažovatelia namietajú porušenie svojich ústavou, resp. dohovorom garantovaných práv rozhodnutím všeobecného súdu týkajúcim sa náhrady trov konania, je však ústavný súd (aj vo svojej doterajšej judikatúre) zdržanlivý, vychádzajúc z toho, že problematika trov konania má vo vzťahu k predmetu konania pred všeobecnými súdmi akcesorickú povahu, a preto k zrušeniu napadnutého výroku o trovách konania pristupuje iba výnimočne (porovnaj m. m. IV. ÚS 45/06, I. ÚS 156/2010, IV. ÚS 40/2011, IV. ÚS 583/2018). To však ale neznamená, že takýmito rozhodnutiami by nemohlo dôjsť k porušeniu práv sťažovateľov. Otázka náhrady trov konania dosahuje ústavnoprávnu dimenziu len vtedy, pokiaľ by bol v procese interpretácie a aplikácie príslušných ustanovení všeobecne záväzného právneho predpisu zo strany všeobecného súdu obsiahnutý prvok svojvôle alebo extrémny rozpor s princípom spravodlivosti (napr. v dôsledku prepiateho formalizmu), či celkom nedostatočného odôvodnenia vydaného rozhodnutia. Takýto postup všeobecného súdu nemôže byť tolerovaný, lebo predstavuje v konečnom dôsledku zásah do základného práva účastníka (III. ÚS 634/2015).

16. Ústavný súd teda skúmal, či sa mestský súd odchyľil od prípustného výkladu aplikovaných právnych noriem, a pristúpil k preskúmaniu zlučiteľnosti uznesenia sudcu, ktoré posudzoval v spojení s uznesením vyššej súdnej úradníčky (IV. ÚS 350/09), s ústavou.

17. Námietku nepreskúmateľnosti rozhodnutia ústavný súd nepovažuje za dôvodnú, pretože sudca mestského súdu sa vyjadril k podstatným otázkam, ktoré boli predmetom jeho rozhodovania v sťažnostnom konaní, konkrétne k možnosti priznania vyčíslenej tarifnej odmeny za samostatný úkon právnej služby týkajúci sa nahliadnutia do spisu. Sudca zreteľne a verne zhrnul sťažnostné námietky a uviedol na nich konkrétnu odpoveď. Úvahy sudcu ústavný súd považuje za spätne preskúmateľné a nezistil nedostatky či medzery v myšlienkovom postupe mestského súdu z hľadiska racionality a logickej nadväznosti záverov.

18. K sťažnostným námietkam o arbitrárnosti právnych záverov treba uviesť, že úlohou ústavného súdu nie je výklad podústavných noriem, ale len skúmanie, či sa tieto normy nevyložili spôsobom, ktorý je arbitrárny alebo ústavne neudržateľný pre zjavné pochybenia alebo omyly v posudzovaní obsahu takýchto právnych úprav (II. ÚS 348/08, III. ÚS 505/2022, III. ÚS 539/2024). Ústavný súd za protiústavné považuje tie rozhodnutia, ktorých odôvodnenie je úplne odchylné od veci samej alebo extrémne nelogické so zreteľom na preukázané skutkové a právne skutočnosti (IV. ÚS 150/03, I. ÚS 301/06). Ústavnoprávny prieskum sa obmedzuje na otázku, či v konaní pred všeobecnými súdmi nedošlo k zjavnému omylu, v tomto prípade právnomu omylu, a teda či proces posudzovania nebol postihnutý takou vadou, ktorá by mala za následok vyvodenie takého právneho záveru, ktorý by bol extrémne nelogický alebo arbitrárny, a preto ústavne neudržateľný.

19. Podľa zistenia ústavného súdu mestský súd formuloval zrozumiteľným spôsobom svoj právny názor, že ním odkazované právne pramene sú aj pri aktuálne účinnom znení vyhlášky naďalej aplikovateľné pre účely priznania odmeny za úkon podľa § 14 ods. 1 písm. a) vyhlášky a súčasne že advokát má nárok za úkon nahliadnutia do spisu, ak ide o ďalšie (v poradí druhé, tretie a pod.) nahliadnutie do spisu. Zo strany mestského súdu ide (kvázi) o teleologickú redukciu, keď význam všeobecne formulovanej normy uvedenej v § 14 ods. 1 písm. c) vyhlášky [odmena vo výške... patrí za úkon právnej služby účasť pri nahliadnutí do spisu... a to za každé dve hodiny...], ktorej znenie by aj podľa vyjadrenia sťažovateľky mohlo ísť príliš ďaleko (predposledná veta bodu 5), naznačeným spôsobom zúžil. Urobil tak vzhľadom na význam predchádzajúceho úkonu právnej služby podľa § 14 ods. 1 písm. a) vyhlášky, keď v zmysle úvah uvedených v odkazovaných rozhodnutiach najvyššieho súdu a ústavného súdu a v stanovisku trestnoprávneho kolégia najvyššieho súdu považoval prvé nahliadnutie do spisu za esenciálnu podmienku v rámci samotného prevzatia a prípravy obhajoby z dôvodu naštudovania veci. Týmto argumentom systémového výkladu zároveň naznačil určitý rozpor prípadov patriacich pod doslovné znenie § 14 ods. 1 písm. c) vyhlášky s cieľmi vyplývajúcimi z vyhlášky, pokiaľ ide o § 14 ods. 1 písm. a), čím založil predpoklad na použitie teleologickej redukcie. Uvedenými argumentmi mestský súd formuloval vlastnú odpoveď na námietky sťažovateľky o účele sledovanom zákonodarcom novelou vyhlášky. Ústavný súd analyzovaný výklad mestského súdu z dôvodu zistenia prítomnosti uvedených prvkov racionality a systémovosti nepovažuje za úplne svojvoľný, formalistický, rigidný, nelogický, bez opory v platnej právnej úprave a skutkovom stave. Rozumie však aj argumentom sťažovateľky opierajúcej sa skôr o jazykové znenie vyhlášky a účel sledovaný zákonodarcom.

20. Ak za už zhrnutých skutkových okolností mestský súd svoje rozhodnutie podporil odôvodnením, ako je už uvedené, ktoré z hľadiska odpovedí na významné argumenty sťažovateľky považuje ústavný súd za dostatočné, je v ďalšom potrebné označiť výklad mestského súdu za vec odlišného právneho posúdenia nanajvýš dosahujúcu úroveň vecnej nesprávnosti z hľadiska jednoduchého práva. Sťažovateľkin právny názor, ktorý opiera o jazykové znenie vyhlášky v znení účinnom od 1. januára 2024, nevyklučuje, že by všeobecný súd vec nemohol ústavne prijateľným spôsobom posúdiť skutkovo podobnú vec rozdielne. V tejto súvislosti ústavný súd odkazuje aj na vlastné rozhodnutia týkajúce sa prieskumu rozhodnutí všeobecných súdov, ktoré posudzovali totožnú právnu otázku (právny stav pred novelou vyhlášky – I. ÚS 378/2023, IV. ÚS 229/2024 a po novele vyhlášky – IV. ÚS 565/2024).

21. Pokiaľ ide o naznačenie sťažovateľky, že mestský súd sa odchýlil od rozhodovacej praxe, ústavný súd uvádza, že jeho úlohou nie je zjednocovať *in abstracto* judikatúru všeobecných súdov a suplovať tak poslanie, ktoré zákon č. 757/2004 Z. z. o súdoch a o zmene a doplnení niektorých zákonov v znení neskorších zveruje primárne najvyššiemu súdu (jeho plénu a príslušnému kolégiu) v podobe právomoci zaujímať stanoviská k zjednocovaniu výkladu zákonov a iných všeobecne záväzných právnych predpisov, sekundárne aj krajským súdom a okresným súdom, resp. mestským súdom (resp. ich plénam, kolégiám, prípadne grémiám) v podobe prerokovania a vyjadrovania sa k podnetom na prijatie stanoviska k zjednocovaniu výkladu zákonov a iných všeobecne záväzných právnych predpisov. Rozhodovacia činnosť všeobecných súdov sa pri analogických skutkových okolnostiach môže líšiť. Z práva na súdnu ochranu nevyplýva nárok na nemennosť judikatúry.

Námietky o nezohľadnení ďalších rozhodnutí mestského súdu považuje ústavný súd len za prejav snahy dosiahnuť iné právne posúdenie bez presahu do ústavnej roviny.

22. Pri nezistení arbitrárnosti, zjavnej neodôvodnenosti, extrémneho nesúladu s rozhodovacou praxou či zásadného popretia účelu a významu aplikovaných právnych predpisov ústavný súd v okolnostiach posudzovaného prípadu nespozoroval prítomnosť výnimky odôvodňujúcej zásah do právneho názoru mestského súdu.

23. Ústavný súd preto dospel pri predbežnom prerokovaní ústavnej sťažnosti k záveru, že medzi uznesením sudcu mestského súdu posudzovaným v spojitosti s uznesením vyššej súdnej úradníčky a obsahom základného práva na súdnu ochranu neexistuje taká príčinná súvislosť, na základe ktorej by po prípadnom prijatí ústavnej sťažnosti na ďalšie konanie mohol reálne dospieť k záveru o jeho porušení. Na základe uvedeného ústavný súd ústavnú sťažnosť sťažovateľky odmietol ako zjavne neopodstatnenú podľa § 56 ods. 2 písm. g) zákona o ústavnom súde. Sťažovateľka v ústavnej sťažnosti namietala aj porušenie základného práva vlastníť majetok podľa čl. 20 ods. 1 ústavy, pričom v tomto smere nepredložila žiadne bližšie právne dôvody odlišiteľné od dôvodov týkajúcich sa čl. 46 ods. 1 ústavy. Vzhľadom na argumentačné prepojenie označených práv podľa čl. 20 ods. 1 ústavy s porušením základného práva na súdnu ochranu ústavný súd uzatvára, že v dôsledku absencie porušenia uvedeného základného práva nemohlo dôjsť ani k porušeniu sťažovateľkou označeného základného práva podľa čl. 20 ods. 1 ústavy, a preto aj v tejto časti bolo potrebné ústavnú sťažnosť odmietnuť podľa § 56 ods. 2 písm. g) zákona o ústavnom súde ako zjavne neopodstatnenú.

P o u č e n i e : Proti tomuto rozhodnutiu ústavného súdu nemožno podať opravný prostriedok.

V Košiciach 7. augusta 2025

Ladislav Duditš
predseda senátu